

Arrest

nr. 188 504 van 16 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 5 augustus 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juni 2013 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 1 februari 2010 een asielaanvraag in.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 25 juni 2010 dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 5 oktober 2010 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 augustus 2011 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 juni 2010 ongegrond wordt verklaard. Verzoekers stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 6 september 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van beide verzoekers de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Bij aangetekend schrijven van 27 oktober 2011 dienden verzoekers een tweede aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. Bij arrest nr. 74 397 van 31 januari 2012, verbeterd bij arrest nr. 75 187 van 15 februari 2012, vernietigde de Raad de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 augustus 2011 waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 juni 2010 ongegrond wordt verklaard

1.8. Op 3 april 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoekers' aanvragen van 25 juni 2010 en 27 oktober 2011 ongegrond worden verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van beide verzoekers. Verzoekers stelden tegen de beslissing waarbij hun aanvragen om machtiging tot verblijf ongegrond worden verklaard een beroep in bij de Raad.

1.9. Verzoekers dienden, bij aangetekend schrijven van 13 mei 2013 een derde aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 26 juni 2013 de beslissing waarbij verzoekers' derde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van beide verzoekers.

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf van 13 mei 2013 onontvankelijk wordt verklaard, die hen op 5 juli 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.05.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[M.K.] [...] nationaliteit: Armenië (Rep.) [...]

[M.Z.] [...] nationaliteit: Armenië (Rep.) [...]

wettelijke vertegenwoordigers van:

[M.M.] [...]

[M.A.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Er worden medische elementen ingeroepen voor [M.M.].

Op 03.04.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvragen tot machtiging tot verblijf d.d. 25.06.2010 en d.d. 27.11.2011. Betrokkenen leggen in hun nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en bijlagen) voor waaruit blijkt dat de gezondheidstoestand van [M.M.] ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvragen d.d. 25.06.2010 en d.d. 27.11.2011. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing d.d. 03.04.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht.

Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)“

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 5 juli 2013 aan verzoeker werd ter kennis gebracht bevat de volgende motivering:

“In uitvoering van de beslissing van attaché [J.V.d.B.] , gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten:

[M.K.] [...] en van nationaliteit Armenië te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 05.10.2010 werd door het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dat op 5 juli 2013 aan verzoekster werd ter kennis gebracht is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van attaché [J.V.d.B.], gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten:

[M.Z.] [...] en van nationaliteit Armenië te zijn

+ minderjarige kinderen : [M.M.] en [M.A.]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 05.10.2010 werd door het CGVS een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.”*

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvechten. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede en de derde bestreden beslissing anderzijds, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede en de derde bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. De bewering van verzoekers' raadvrouw dat de bevelen om het grondgebied te verlaten het gevolg zijn van de eerste bestreden beslissing heeft geen feitelijke of juridische basis.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die zijn gericht tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

De Raad wijst er ten overvloede nog op dat verzoekers ook geen enkel middel ontwikkelen dat specifiek is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing terwijl, luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten "*van de feiten en de middelen*". Verzoekers raadvrouw kan, gelet op het ontbreken van een middel dat is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing, derhalve ook niet worden gevolgd in haar betoog dat verweerder niet kan voorbijgaan aan de door hen aangevoerde schending van hogere rechtsnormen.

Tevens moet worden geduïd dat de tweede en de derde bestreden beslissing herhaalde bevelen om het grondgebied te verlaten zijn en dat niet blijkt dat verzoekers enig belang hebben bij de eventuele vernietiging van deze beslissingen, aangezien zij in dat geval zonder meer onderworpen blijven aan de hen voorheen ter kennis gebrachte bevelen om het grondgebied te verlaten die niet het voorwerp uitmaken van enige procedure. De stelling van de raadvrouw van verzoekers dat wanneer verweerder besluit tot de afgifte van een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten hij tevens een inreisverbod kan opleggen is niet ter zake aangezien de in casu bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten niet gepaard gaan met een inreisverbod.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het voorzichtigheidsbeginsel. Zij betogen tevens dat een kennelijke appreciatiefout werd gemaakt.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“1.

L'Office des Étrangers (OE) doit analyser dans les demandes de régularisation de séjour médical si une personne souffrante d'une certaine pathologie peut être soignée en cas de retour vers son pays d'origine (disponibilité des soins) ainsi qu'analyser si ces soins sont accessibles financièrement pour les personnes concernées.

La requérante souffre des plusieurs problèmes médicaux, nécessitant des soins médicamenteux et un suivi spécialisé. La petite [M.] souffre en effet d'une grave pathologie cardiaque et pulmonaire. Elle a des malformations et doit être suivi par un kinésithérapeute, un cardiologue spécialisé pour enfants, un neurologue, un gastro entérologue et un ophtalmologue.

Elle souffre de malformations diverses, de problèmes d'alimentation et est également sourde.

L'avis médical rendu dans la précédente demande de régularisation de séjour indique en ce qui concerne la capacité de voyager, mentionne que la requérante [M.] peut voyager à condition d'être accompagnée et qu'on se soit assuré de son état clinique avant le voyage.

2.

Le délégué du secrétaire d'État a pris une décision d'irrecevabilité d'une demande de séjour sur base de l'article 9 ter de la loi du 15 décembre 1980 en motivant que les éléments médicaux invoqués à l'appui de celle-ci ont déjà été invoqués lors de précédente demande de régularisation médicale.

Le requérant souhaite indiquer qu'il a déposé dossier médical dans lequel il est fait mention des risques létaux en cas de retour en Arménie.

En effet, le médecin a indiqué qu'il y a un risque de décompensation cardiaque pour [M.] en cas de retour... avec une suite fatale.

Il est dès lors évident qu'il y a un risque pour la vie de [M.] en cas de retour ou à tout le moins qu'elle risquerait devoir subir un traitement inhumain et dégradant si elle rentre en Arménie.

Qu'il ne peut être nié que l'information médicale mentionne tant la nature de la pathologie que le degré de gravité.

Les requérants constatent que nulle part dans la décision il y est fait mention de la façon dont les éléments médicaux invoqués dans la dernière demande de régularisation médicale ont été pris en considération en comment une évaluation a pu être faite entre la situation médicale de la requérante en ce jour et sa situation en avril 2012, date de la dernière décision concernant la demande de régularisation médicale.

Il est dès lors incompréhensible pour le requérant de savoir exactement pourquoi la décision attaquée a été prise, sur base de quelle évaluation médicale il est permis de dire que [M.] est aujourd'hui dans la même situation qu'avant.

Pour cette raison, la décision est mal motivé et va donc à l'encontre du devoir de motivation qui pèse sur l'Administration.

Elle doit dès lors être annulée.

3.

Le requérant souhaite souligner qu'une demande de régularisation de séjour pour raisons médicales a été jugée irrecevable par la décision du seul délégué du Secrétaire d'Etat.

Le principe de précaution implique que l'Administration doit prendre une décision en tenant compte de toutes les informations qui sont à sa disposition.

Le requérant souhaite indiquer que si une demande de régularisation de séjour pour raisons médicales sur base de l'article 9ter peut être refusée sur base de l'article 9ter §3, 5° si les éléments médicaux sont identiques à ceux invoqués dans une demande de régularisation antérieure, il n'en est pas moins que l'Administration a le devoir de préparer correctement une décision.

Il doit y avoir au moins une évaluation médicale afin de savoir si la problématique médicale invoquée dans une demande est identique à celle invoquée dans une demande de régularisation médicale antérieure.

Il ne paraît pas raisonnable que si il y a une pathologie sérieuse avec de grands risques médicaux en cas de retour dans son pays d'origine, le délégué du Secrétaire d'Etat se doit de demander un avis à un médecin afin de pouvoir évaluer s'il s'agit effectivement de la même pathologie.

Qu'il n'est pas plus que logique et raisonnable que si seul un médecin peut juger sur le fait qu'une maladie soit assez sérieuse pour pouvoir être pris en compte dans une demande de régularisation médicale et d'évaluer la présence ou non d'un risque réel pour la vie ou d'un traitement inhumain et dégradant, ce soit également le médecin qui évalue si la pathologie a déjà entièrement été analysée dans une demande précédente. L'évaluation par le médecin n'empêche en rien que le délégué du Secrétaire d'Etat prenne une décision concernant la recevabilité en se basant sur l'évaluation faite par le médecin.

Qu'il est dès lors manifestement raisonnable que le délégué de la Secrétaire d'Etat prenne une décision ayant des conséquences aussi lourdes (risque fatal en cas de retour) sans faire appel à l'avis d'un médecin.

La réponse de l'Office des Etrangers est dès lors mal motivé parce qu'elle ne répond pas de façon adéquate à la demande de la requérante, même si la décision même ne remet pas en cause que l'intéressée souffre de problèmes cardiaques et de malformations et qu'elle a besoin d'un suivi médicamenteux spécialisé.

Il ressort de lesdits certificats l'état de santé précaire et extrêmement grave de la requérante, agée de presque 3 ans.

Il ressort de ces éléments que la demande de la requérante n'a pas été d'analysée de façon sérieuse et avec le respect du principe de précaution, en prenant en compte tous les éléments qui sont à la connaissance de l'Administration pour prendre une décision."

4.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals bepaald in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt weergegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat werd vastgesteld dat de elementen die zij aanvoerden ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden aangebracht bij twee voorgaande aanvragen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verweerder heeft nader uiteengezet dat op 3 april 2012 reeds een beslissing werd genomen omtrent verzoekers' aanvragen van 25 juni 2010 en van 27 november 2011 om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat in het bij de nieuwe aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd gevoegde standaard medisch getuigschrift de voorheen reeds aangehaalde gezondheids-

problematiek wordt bevestigd. Deze motivering is, in het licht van wat is bepaald in artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet – dat niet voorziet in de vereiste om een verdere inhoudelijke medische analyse door te voeren –, wel degelijk pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. In zoverre verzoekers betogen dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidde op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf die op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt ingediend onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van deze machtigingsaanvraag voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers bij aangetekende brieven van 25 juni 2010 en van 27 oktober 2011 aanvragen indienden om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Uit de bij deze aanvragen gevoegde medische attesten blijkt dat bij hun dochter het charge syndroom – een aandoening die wordt gekenmerkt door oogaandoeningen, hartafwijkingen, choane atresie, retardatie, genitale hypoplasie en oorafwijkingen – werd vastgesteld. Er wordt verduidelijkt dat wervelmisvormingen werden gediagnosticeerd, dat een pulmonale atresie met VSD (een ernstige hartafwijking) diende te worden behandeld en een ontwikkelingsachterstand en een voedingsproblematiek werden vastgesteld. De behandelende artsen geven aan dat er reeds ziekenhuisopnames in Armenië en België waren, dat een behandeling met medicijnen en kinesitherapie vereist is en dat moet worden voorzien in een aangepaste voeding. Tevens werd toegelicht dat het charge syndroom een aandoening is die niet geneesbaar is, maar die een nauwe opvolging op verschillende medische vlakken vereist en dat op termijn een nieuwe hartoperatie zal nodig zijn.

Verzoekers brachten bij hun derde aanvraag om, in functie van de medische problemen van hun dochter, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd een standaard medisch getuigschrift aan dat op 30 april 2013 werd opgesteld. In dit medisch getuigschrift wordt de medische voorgeschiedenis van hun dochter opnieuw vermeld, waarbij wordt weergegeven dat dit kind lijdt aan het charge syndroom, met vermelding van een neonatale CMV infectie, pulmonale atresie en groot VSD, multipele wervelmisvormingen, myopie (bijziendheid), nystagmus (oogbewegingsafwijking), scoliose en ontwikkelingsachterstand. Verder wordt onder de hoofding “*diagnose*” louter verwezen naar de medische voorgeschiedenis van dit kind. Daarnaast blijkt uit dit attest en de hierbij gevoegde stukken dat een slaaponderzoek gebeurde, dat een maagzuurremmer (omeprazole) werd voorgeschreven, dat het kind beschikt over een zitschaal en nacht CPAP en dat het één keer per week kinesitherapie volgt. De behandelende arts gaf in het standaard medisch getuigschrift aan dat de toestand van dit kind stabiel is en er een lichte verbetering van de motoriek werd vastgesteld. Er blijkt dan ook niet dat verweerder op kennelijk onredelijke of incorrecte wijze tot het besluit kwam dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van verzoekers’ derde aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd reeds werden ingeroepen in het kader van hun voorgaande aanvragen om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd. Zowel in de eerste twee aanvragen als in de derde aanvraag om machtiging tot verblijf wordt expliciet verwezen naar misvormingen van de ruggenwervel en het charge syndroom dat werd vastgesteld bij de verzoekers’ dochter, naar de aandoeningen die een veruitwendiging zijn van dit syndroom en naar het gegeven dat deze problematiek

een verdere behandeling met medicatie en kinesitherapie vereist. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder enig dienstig nieuw element over het hoofd heeft gezien.

Waar verzoekers erop wijzen dat de eerste bestreden beslissing niet werd genomen na het advies te hebben ingewonnen van een arts kan het volstaan aan te geven dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en dat deze wetsbepaling niet voorziet in de tussenkomst van een arts, doch slechts bepaalt dat de beslissing moet worden genomen door “*de gemachtigde van de minister*”.

Verzoekers' toelichting dat zij de aard en de ernst van de aandoening van hun dochter hebben meegedeeld, dat hun dochter slechts kan reizen onder bepaalde voorwaarden, dat het leven van dit kind in gevaar kan komen bij een terugkeer naar Armenië en dit kind zeker in een onmenselijke en vernederende situatie dreigt terecht te komen is in voorliggende zaak niet dienstig. Verweerder dient immers niet over te gaan tot een inhoudelijke beoordeling van een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd, indien hij vaststelt dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van deze wetsbepaling.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.3. Verzoekers betogen daarnaast dat het voorzichtigheidsbeginsel impliceert dat een bestuur een beslissing neemt na alle inlichtingen waarover het beschikt in aanmerking te hebben genomen. Zij tonen evenwel niet aan dat dat verweerder enig gegeven dat nuttig is, bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van een meervoudige aanvraag om machtiging tot verblijf, onterecht buiten beschouwing heeft gelaten of dat hij verkeerdelijk heeft geconcludeerd dat een medische problematiek werd ingeroepen die reeds eerder werd aangevoerd.

Door er nogmaals op te wijzen dat verweerder geen advies van een arts heeft gevraagd en door te stellen dat zij het onredelijk achten dat verweerder een beslissing neemt omtrent de ontvankelijkheid van hun derde aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd zonder hun aanvraag ter advies aan een arts voor te leggen gaan verzoekers er wederom aan voorbij dat dat de wetgever het niet vereist heeft geacht om deze voorwaarde te stellen, dat het de Raad niet toekomt om zelf bijkomende normen aan verweerder op te leggen en dat het niet kennelijk onredelijk is om niet meermaals een medische analyse omtrent een zelfde medische problematiek door een controlearts te laten doorvoeren.

Een schending van het voorzichtigheidsbeginsel, zoals omschreven door verzoekers, kan niet wordt vastgesteld.

4.2.4. De beschouwingen van verzoekers laten de Raad ook niet toe de schending van enig ander niet nader omschreven beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.2.5. De eerste bestreden beslissing op zich heeft voorts geenszins tot gevolg dat verzoekers worden gefolterd of worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling of straf. In deze beslissing wordt immers enkel vastgesteld dat verzoekers een nieuwe aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienden en hierbij geen dienstige elementen aanbrachten die zij niet reeds eerder aan verweerder ter kennis brachten. De eerste bestreden beslissing wijzigt hun administratieve toestand derhalve niet en deze beslissing heeft ook niet tot gevolg dat de medische situatie van hun dochter, zoals aangevoerd in de eerdere aanvragen om machtiging tot verblijf, niet dient te worden onderzocht. Dit onderzoek gebeurde trouwens reeds.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK